

En ung Moder.

— at —

Emile Richbourg.

Oversat fra Frank af M. . . .

Andet Del.

Bertha og Susanne.

(Fortset.)

„Ja, jeg, og jeg kan fortælle Dem, at det, jeg har at meddele om Palmers, vil interessere hende i høj Grad; jeg vil være Dem meget taknfuld, om De vil fortælle mig, naar hun er kommen hjem.“

„Det kan De være rolig for at jeg skal gøre?“

En Morgen kom Datteren til Klodden og hente Frans uden for Døren til fru Palmers Hus paa Tjeneren. De vilde gjøre en lille Udflugt for at fange et Par Fisk, som de derefter vilde spise til frokost hos en Slagtning af Tjeneren, der ejede en Kro ved Seines Bred.

Tjeneren kom ud til Frans og sagde, at han ikke kunde gjøre Udflugten med, men maatte opfatte den til en anden Dag.

„Hvorfor det?“ spurgte Frans.

„Arten kommer i Aften, og saa har vi naturligvis meget travlt.“

„Saa, fru Palmers kommer hjem i Aften?“

„Arten har faaet Ordre til at hente hende paa Vanegaarden klokken ni.“

„Nog et, saa skal Deres Arne saa Veleg af mig i Morgen.“

„Som De vil, hun venter jeg Dem til ikke at komme om Morgen.“

„Fru Palmers naar altsaa sent op?“

„Nej, hun staar normalt tidlig op; men om Morgenen tager hun aldrig imod Besøg.“

Frans rynkede Bynene og svarede:

„Godt, jeg skal se hende i Morgen Eftermiddag.“

„Saa vil De, hvis Arnen ikke har travlt, nok kunne faa hende i Tale.“

De to Mand, Emile, og Frans Lambert tænkte:

„I Morgen, kintelig i Morgen! Vi skal faa at se, om hun i Morgen vil saa Lykt til at se.“

Han gik tilbage til sin Vopæl og forberedte undervejs i sit Hoved den Tale, som han Dagen efter vilde holde for den unge Enke.

Viktorine var gaaet ud, og da Frans ikke havde givet nogen Bæst, inden han gik hjemme fra om Morgen, havde hun givet Portnerkonen Nøglen til Værelsheden, for at han kunde hente den der, hvis han kom hjem, mens hun var borte.

Nogle Dage i Forvejen havde Madam Savourour købt et Par Stø, som i Butiken var bleven indpakket i en gammel Avis. Hun havde glattet Avisen ud, da hun mente, at den endnu en Gang kunde benyttes til Indpakningspapir, og havde derefter lagt den hen paa Kommoden. Uvilkkaarlig greb Frans den, sølede den ud og lod Blikket glide hen over Linjerne.

Bludselig sprang han op fra Stolen, og et Udbrud udslap hans Læber. I nogle Øjeblikke saa han stift paa de sidste Linjer, som han havde læst.

Frans Lambert havde nok været forbauset og forvirret; det var Broken Poireaus Annonce, som han havde faaet Dje paa.

„Skulde jeg virkelig have læst rigtig?“ tænkte han og gned Øjnene. Og, i det han sølede den brændende Pande med begge Hænder, mindede han:

„Naar hun sidder lader foretage Undersøgelser angaaende Datterens Forsvinder, saa maa hun være sikker paa, at Varnet lever.“

Et Øjeblik sad han hensunken i sine egne Tanker.

Lyden af Rodtrin paa Trappen fik ham til at spidse Øren.

„Det er hende,“ mindede han.

Det var virkelig Viktorine. Hun traadte ind i Stuen, bærende paa Armen en Kuro med Levnetsmidler, som hun havde købt.

„Læs dette,“ sagde han og rakte hende med sunklende Øjne Avisen.

„Hvad er det?“

„Læs, siger jeg, saa kan du faa det at se;“ og han pegede paa Announcen.

Hun læste.

„Na, hvad mener du saa?“ spurgte Frans.

„Hvad skal jeg mene?“

„Men forstaa du det da ikke?“

„Om jeg forstaa, at Broken Poireau i Passy leder efter en Kvinde, ved Navn Henriette?“

Frans trak paa Skulderen.

„For det første,“ svarede han, „hvilken Interesse skal denne Broken Poireau have af at faa at vide, hvad der er blevet af Henriette? Hun er naturligvis kun et Redskab for fru Palmers. Og naar de søger Oplysning om Henriette, saa er det naturligvis kun, fordi de kun derved kan faa noget at vide om den anden.“

„Marceline har været mindre dum eller mindre let at narre end jeg, og har gættet at du narrede hende, da du fortalte, at hendes Datter var død. Hun har ikke afladt med at gjøre Forsøg paa at finde hende, og da hun er rig, har hun kunnet anvende alle Midler.“

„Men til Trods for alle sine Millioner kan hun dog ikke finde hende, hvis hun er død.“

„Hvis hun er død; men hvis hun nu lever? — — — Du har dog i denne Sag haaret dig forfærdelig dumt ab. Hvis du havde fat den lille i Pleje, som Afstalen var, saa havde vi ikke tabt hende af syne, og hun havde nu været os til stor Nytte. Med hende kunde vi opnaa alt. Du kan

nu indvise mig til, hvad du har opnaaet ved din Etkinjunge og Juleferieshed.“

„Naar jeg har hørt vidst og tænkt — — —“

„Og havde jeg blot ikke ladet dig have saa frie Hænder! Den Mand, der kom til Kalkutta, og som truede dig til at rulle ud med Epocet, det var en af din Søsterdatters Agenter, det er jeg nu vis paa. Den Gang levede Marceline, og da lyttede jeg i Amerika; hun vidste, at du havde bragt hende og anstregte sig for at finde Varnet. Hun maa have givet Toffers mange Penge ud for at kunne sende Arnen og omkring hende i den gamle og nye Verden.“

„Der du nu, hvad du har gjort,“ tænkte han hidsig. „Madam Savourour, som man kaldte Arnen paa Margainegaarden, og som man ansaa for saa klog og overlegen, hun har aldrig været andet end en Dosis og oven i Købet en meget stor Kvinde. Na,“ tilføjede han, i det han knyttede Hænderne, „hvis jeg ikke lagde Vaand paa mig selv, saa kunde jeg have stor Lykt til at finde dig.“

Viktorine havde sat sig, og med Hovedet støttet i Haanden syntes hun at grunde.

Frans trak paa Skulderen og sendte hende et rasende Blik. Han gik frem og tilbage i Stuen; derpaa satte han sig lige over for hende og sagde i en haard Tone:

„Jeg gad nok vide, hvad du der sidder og udspekulerer.“

„Jeg tænker paa en ung Pige, som jeg mødte for nogle Dage siden.“

„Jeg tror, at du gjør Nar af mig, gjør du?“

„Den unge Pige er meget smuk, lige saa smuk som Marceline var, da hun kom til Margainegaarden.“

„Men hvor vil du hen med den Snak om den unge Pige, hvad mener du?“

„Frans, hvis det var hende!“

„Hvilken hende?“

„Marcelines Datter.“

„Du tror jeg, du er bleven gal.“

„Nej, Frans, jo mere jeg tænker over det, jo mere sikker bliver jeg i min Sag.“

„Er det Alvor, hvad du siger?“

„Ja, samme Alvor.“

„Saa stund dig med at forklare dig.“

„Ganske sikker i min Sag kan jeg jo ikke være; men det er rigtig nok et ganske mærkeligt Sammenfald. Allerede forleden Dag, da jeg mødte den unge Pige og talte med hende, opkom der en Anelse hos mig. Men jeg tænkte ikke videre over Sagen, da jeg var aldeles sikker paa, at Varnet maatte være død.“

„Du talte altsaa med den unge Pige?“

„Ja.“

„Hvor?“

„Paa en Bænk paa Magdalenepladsen.“

„Hvorfor har du ikke fortalt mig det tidligere?“

„Hvorfor? Fortæller du maaske mig alt, hvad du oplever?“

„Na, godt, gaa saa videre.“

„Alt, hvad den unge Pige sagde, falder mig nu ind, og min Anelse bliver næsten til Visshed.“

Frans Lamberts Øjne sunklede.

„Viktorine,“ udbrød han, „tager du ikke fejl?“

„Det kan vi snart faa at vide.“

„Ved du, hvor hun bor?“

„Ja, og jeg ved, hvor hun er i dette Øjeblik. Jeg hørte rappe eft., i hvad hun fortalte dig om Dag; det var dumt af mig, men hvad jeg dog levede — — —“

„Det var dumt, at jeg ikke gjorde hende visse Spørgsmaal. Hun skulde nok have svaret mig, og saa havde jeg straks faaet Visshed. Men vi skal faa Visshed.“

„Du mener altsaa Marceline, at den unge Pige er Marcelines Datter?“

„Ja.“

„Hvorledes er den Tanke opstaaet hos dig? Det maa da have noget at støtte sig til.“

„Den unge Pige hedder Susanne og er atten Aar gammel.“

„Nej virkelig,“ svarede Frans. „Er det maaske det eneste Bevis, som du kan fremføre? Der er her i Paris ingen Mangel på atten Aars Piger.“

„Hør nu efter, hvad jeg fortæller. Hun har aldrig kjendt hverken sin Fader eller Moder.“

„Forsædte Piger træffer man heller ikke saa sjælden.“

„Men lad mig dog tale ud.“

„Na, saa stund dig da.“

Viktorine fortalte nu Frans Indholdet af den Samtale, som hun havde fort med den unge Pige.

„Hvorfor de tre Kvinder forlod deres Landsby for at tage hertil Paris,“ endte Viktorine, „kan jeg ikke sige. Rimeligvis manglede de Arbejde der ude paa Landet og mente, at det vilde gaa dem bedre her. Det er gaaet Felicia Lucotte og hendes Døtre som saa mange andre.“

„Ved disse Ord sprang Frans op, bleg og forfærdet.“

„Lucotte! sagde du Lucotte?“ udbrød han med koalt Røst.

„Ja, Felicia Lucotte; saaledes hedder Susannes Plejemoder. Men hvad gaar der af dig?“

„Ingen Ting.“

„Jo vist, noget galt er der; jeg bliver ganske bange ved at se paa dig.“

„Lad mig være i Fred,“ sagde han, i det han tungt faldt ned paa en Stol.

„Har du maaske hørt Tale om Felicia Lucotte?“

„Nej, aldrig,“ svarede han i en Tone, der ikke indbød til at gjøre flere Spørgsmaal.

Han stirrede sig med Haanden over Panden som for at bortjage nogle mørke og foruroligende Tanker. Med Hovedet bøjet ned mod Brylljet hængte han i Betragtninger.

Felicia Lucotte! Dette Navn havde han ikke hørt længe; det lød et Havn og Havn Øren.

Viktorine betragtede ham fuld af Forbauselse.

„Na, hvad skuler han nu for mig?“ tænkte hun.

„Men Frans Lambert var ikke den Mand, der længe lod sig beherske af sine Følelser. Han løstede Hovedet, og idet han sikkede betragtede Viktorine, spurgte han:

„Har du mere at fortælle mig om den unge Pige?“

„Ja.“

„Saa gaa kun videre.“

„Jeg paatog mig at kaffe hende en Ansættelse hos fru Arzene, og hun tog med Glæde derimod.“

„Er hun der endnu?“

„Ja.“

„Saa maa hun blive der foreløbig.“

„Ja, naturligvis.“

„Vi har hende saa altid ved Haanden, og hvad enten hun er Marcelines Datter eller ikke, kan vi faa Brug for hende. Hvi? du ikke tager fejl, saa maa jeg indvandre, at det er et højt mærkeligt Sammenfald af Begivenhederne. I øvrigt er jeg nær ved at tro, at den Kvinde, der blev fundet død paa Bejen, virkelig var Henriette.“

„Du er altsaa af samme Mening som jeg?“

„Ja, skjønt det i alt dette er meget, som jeg ikke kan forstaa.“

„Ja, jeg forstaa det virkelig heller ikke.“

„Hvis det var Henriette, hvad skulde hun saa i Bicardiet?“

„Det kan jeg ikke sige dig.“

„Maaske var hun fra den Egn.“

„Nej, hun var Parisierinde. Men hvad nytter det at bryde sit Hoved med alt dette? Naar man ikke kan forstaa noget, maa man lade det ligge.“

Viktorine tog Avisen og læste paa ny Announcen.

„Ja,“ sagde hun, „saa vidt jeg husker, var Rødtoppens Veninde høj og mager med graasprængt Haar. Jeg mindes ogsaa, hvorledes hun var klædt; jeg gav hende selv Penge til at købe Skjolen, Raaben og Hatten for. Du har Net, Frans, det maa være Marceline, der foretager disse Undersøgelser, for hun var den eneste, der saa nøjagtig har kunnet give en Beskrivelse af Henriettes Udsende.“

„Det var ikke svært at gjøre den Opdagelse; men vi maa tale om noget andet, og det straks. Det gjælder om at faa at vide om den døde Kvinde virkelig var Henriette.“

„Hvorledes det?“

„Naturligvis ved igjen at udspørge den unge Pige. Du sagde jo selv, at du fortrød ikke at have gjort hende visse Spørgsmaal.“

„Det er sandt nok. Jeg kunde jo have spurgt hende, om den døde ikke havde femten hundrede Francs hos sig.“

„Hvor havde Henriette faaet de Penge fra?“

„Hun havde faaet dem af Rødtoppen, inden hun gik bort med Varnet.“

„Na, jeg forstaa det nok,“ svarede Frans med et mørkt Blik, „man maatte jo betale hende for hendes Forekommenshed.“

„Na, saa du vil fornærme mig og gjøre mig Betselsker?“

„Ja, hvis ikke — — —“

„Hvad er det en Ting, som jeg har glemt at sige.“

„Hvad er det?“

„Den unge Pige er lyshaaaret og blaasjete lige som Marceline. Jeg vil ikke sige, at hun ligner hende; men der er i hendes Stemme, Blik og Ansigtstryk noget, der minder om Marceline.“

„Alt dette har intet at betyde for mig; jeg vil have Visshed. Staf mig Beviser. Gaa straks hen til fru Arzene og spørg den unge Pige ud; jeg bliver hjemme: saa længe.“

VII.

Gjengjældelse.

Da Frans Lambert var bleven ene, hængte han i mørke Tanker. Han kastede Blikket tilbage i Fortiden, og i det han tænkte paa sit første Offer, mindedes han alle de onde Handlinger og Forbrydelser, som han havde udsølet.

Uden at gjøre sig Regnskab for sine Følelser, var han forvirret og urolig i Sindet.

Han sølte ikke Fortrydelsen og endnu mindre Anger. Da han var en Hjerteløs og samvittighedsløs Person, kunde han ikke føle Samvittighedsnag.

Han havde ingen Medlidenhed med Felicias Stjæbne; det var ham ligegyldigt, at hun led Nød og laa syg paa Hospitalet. Det var noget andet, der foruroligede ham. Han havde den Forudsættelse af en sig nærmeende Ulykke, og det sørekom ham, at noget forfærdeligt nærmede sig.

Ganske vist havde han intet at frygte af Hverdagens Datter. Hvad skulde hun kunne gjøre ham? Men alligevel var han lidt urolig ved Tanken om, at hun var i Paris.

Det var forunderligt nok, han var ikke bange for den rige og indflydelsesrige Marceline; det var Felicia, den stakels fattige Kvinde, der stod magtesløs over for ham, der indgød ham Skrak.

Det kom af, at han tillige tænkte paa Hverden fra Marneville, hvis haarde Hænder en Gang havde omfluttet hans Hals som Tenger, og han huskede endnu fru Lucottes Ord:

„Før eller senere vil du faa den Straf som du fortjener; jeg, fru Lucotte, skal dræbe dig som et Skadedyr!“

Frans Lambert syntes, at kunde høre disse truende Ord gjentagne for sine Ører, og det, som gjenfaldt ham selv.

„Det er dog altså dumt,“ sagde han til sig selv, „at jeg lader mig paavirke af en saadan Taabelighed. Jeg maa jage disse mørke Tanker paa Porten og hellere tænke paa den smukke fru Palmers. Hvorfor kommer Viktorine ikke? Der er dog ikke langt hertil og hen til Kairogade.“

Han begyndte at tabe Taalmodigheden.

Han gik hen til Binduet og begyndte som Tidsfordriv, med Fingrene at tromme en Melodi paa Ruden.

Han ventede endnu et Kvart. Endelig kom Madam Savourour. Frans saa straks, at hun var tilfreds med Udsjælet af sit Besøg.

„Na?“ spurgte Frans.

„Det er hende, Frans, det er Marcelines Datter.“

„Beviserne, kom med Beviserne.“

„Du har begge Hænder fulde af Beviser.“

„Jeg er tomhændet; men tal, tal!“

„Det var vanfølsomt nok at faa den lille i Tale. Fru

Arzene vilde nemlig have det, men gav dog til sidst Løb Susanne hente. Hun er virkelig meget smuk, meget nøje paa hende og fandt endnu mere end forleden at hun ligner Marceline.“

„Det betyder ikke stort, da man ikke er i Stand til at se Lighed mellem Menneker, der skal indføres i Familien; hvis det er det eneste Bevis — — —“

„Hør nu godt efter. Jeg begynde — efter Madam fru Arzene — med at sige, at hendes Bedstefader har bedret, men at hendes Plejemoder og Søster foretrak blive i Marneville. Taarerne løb ned ad hendes kindes og hendes Medbedelse. Derefter kom jeg til, sagde jeg, har tænkt paa at gjøre Forsøg paa at faa noget af Deres Familie; men jeg maa saa have nøjagtige Oplysninger om den døde Kvinde, i hvis Raabe De blev fundet.“

„Det var det eneste, som jeg kunde sige.“

„Hendes Ansigt skiftede straks Udtryk, og hun blev glad, at hun var lige ved at falde mig om Halsen.“

„Derefter udspurgte jeg hende og fik at vide, at hun havde det.“

„Det var om Morgen den 24de Juni 1870, blev funden paa Bejen til Marneville. Henriette kom gen Papirer hos sig; men hendes Linnet og Kommer var mærkede med et H.“

„Det er meget godt, men dog endnu ikke noget.“

„Heldigvis har jeg flere og bedre.“

„Den uffe dte Kvinde havde en Rejsestaf, der blandt andre Gjenstande laa femten hundrede Sedler.“

„Na!“

„Desuden en Pengepung med Solivaas, indbød to Hundrede Frans i Guld. Nu vel, Frans, jeg ejede en saadan Pung, som hendes Moder havde for de, og hun maa rimeligvis have foraret den til dig, da hun overgav hende Varnet.“

De sytten hundrede Frans blev af Borgmestret troet til Felicia Lucotte, for at hun kunde have Hjælp ved Opdragelsen af den lille.

„Susanne gjemte Pengepungen som Grindring, hun kunde ikke vise mig den, da hun en Dag, da hun var i Nød for Penge, satte den paa Messingskuffet i ten Frans.“

Frans' Ansigt oplaredes betydelig.

„Du er der ikke længere Trol,“ udbrød han, „vi et saabant Bevis, som jeg kunde ønske.“

„Hvilket noget mere endnu.“

„Marceline“ gik med en Medalje om Halsen, som hun havde faaet i Skolen. Denne Medalje blev fundet netts Svøb og gjemt af Plejemoderen. Den Dag, som første Gang var til Alters, gaa Felicia hende hen, i det hun sagde: Gjem den godt og stil dig ab den, for den er maaske en Grindring om din Moder bringe dig Lykke. Den unge Pige barer altid et Vaand om Halsen; hun viste mig den, og jeg saa var Marceline.“

Frans rejste sig i sin fulde Højde; hans Øjne Hoornedets Triumf og Gjenstinet af alle hans Øre.

„Nu har jeg et godt Tag i Dem, fru Palmers slipper Dem ikke!“ udbrød han

Et Kvarters Tid, forinden Toget fra Gare de Paris, spaberede Henrik Palmers paa Vanegaarden, og da hans Stifmoder viste sig ved Binduet i nevognen, hvor hun befandt sig med sin Kammerstjebn og den Siden af hende for at hjælpe hende med ud.

„Na, Henrik, kjære Henrik!“ udbrød hun glad, det var elstørdigt af dig at komme her ud for at hjælpe mig.“

„Det var en Pligt, som jeg aldrig kunde sænke rebe han.“

„Du kunde let have gjort bedre Brug af din Tid, rebe hun smilende; men jeg er glad over at se dig.“

„Jeg har din Bogn med og en anden Bogn, og ter og Mariette kan tjøre med Rejsestøjet.“

Med disse Ord bed den unge Mand fru Palmers men; de forlod Vanegaarden og gik straks op i Bognen.

I nogle Øjeblikke sad de tause. Hun holdt Haand i sin og tryktede den blidt.

„Hvor du ser rast og lykkelig ud,“ sagde hun, „Hvorfor har du ikke de lunde Breve fortalt mig om den smukke unge Pige?“

„Na, har Gaston skrevet derom?“

„Ja, han har fortalt mig noget om det, som du saa godt skjult.“

„Men som jeg vilde fortælle dig, naar du var hjem igjen.“

„Du vilde berede mig en Overraskelse?“

„Ja. Gaston kunde kun fortælle, hvad han saa han ved ikke alt.“

„Nej, han skrider tvært imod, at du er meget lighedsfuld over for ham og Vibronne.“

„Der er Ting, som jeg kun vil betro til dig.“

„Hvor det klinger sødt i mine Øren at høre saaledes; saa er jeg altsaa bestandig din lille Moders digt.“

„Na, har du hørt, hvad du har at betro mig?“

„Ikke i dette Øjeblik, ikke i Dag.“

„Naar da?“

„I Morgen, ja, i Morgen.“

„Naar det ikke kan være andet, maa jeg ventte, kan allerede nu sige dig, at jeg sikkert vil tillige dine mælsker. Du ser hvor stor min Tillid til dig er; det er af, at jeg kjender din strenge og klare Opfattelse og Bøjet. Du kan ikke foretage et Skridt, som er dig vigtigt.“

„Jeg nærmede ingen Frygt for, at du skulde min Uvished, men det glæder mig dog at høre dig ledes.“

(Fortætt.)